

[Ib Nørlund]

dende, tror jeg nok, statsministeren ville være lykkeligere, end vi ellers har anledning til at tro at han er.

Men der er alligevel noget besynderligt i, at man kommer med alt dette her denne gang, for dels er det ikke sådan – og det ved man – dels kunne det, hvis det virkelig skulle være så lyst, i hvert fald ikke være regeringens skyld, for den har jo ikke bragt noget nyt frem efter det angreb på reallønningerne, som man startede med. Jeg skal undlade at fordybe mig i prisstoploven i den forbindelse med henvisning til de tal, hr. Jørgen Jensen netop har videregivet om dagens prisstigningsmeddelelse.

Ellers har vi kun fået at vide, at det kommer. Ja, de mest vægtige lovforslag, der er fremsat fra regeringens side i denne tid, er jo faktisk dykkerloven og lodsloven. Der kan være grund til virksomhed på disse områder, men det klarer nu ikke problemerne. Hver gang man spørger om regeringens stilling til påtrængende problemer, henviser man bare til regeringserklæringen i august og åbnings-talen i oktober, som åbenbart er de to visdommens søjler, regeringen bygger sin politik på.

Men der er måske også en tredje søjle, som der netop i denne situation var grund til at man drog betydelig stærkere frem, end tilfældet har været, og det er EMS-ordningen. For også denne EMS-ordning er længe blevet beskrevet som, at det skulle være noget helt historisk og stort, og statsministeren prøvede jo også tidligere på dagen at baske lidt med de historiske vinger, hvorved han åbenbart ville ønske at understrege, at alt ondt udgår fra Marienborg, og det er vel lige stærkt nok.

Men lige fra man er indgået på den overenskomst, har vi i udvalgene rejst problemet om, at man, netop fordi det var så stor en sag, også skyldte tinget en redegørelse for den, og at drøftelsen af de meget vidtrækkende problemer, der er forbundet med EMS, burde finde sted i salen. Vi fik ikke noget svar på det; man gav et nødtørftigt overblik i det ene og det andet udvalg, men af en karakter, som alle, der har overværet det, vil være enige i ikke var tilstrækkelig. Man har sendt papirer ud af omtrent samme ordlyd til udvalg og til partier, uden at det på nogen måde kan siges at efterkomme det behov, der findes for at komme til bunds i

denne sag, og heller ikke skatte- og afgiftsministerens redegørelse her for kort tid siden bragte noget nyt frem.

Derfor har en række partier med den forespørgsel, som er anmeldt tidligere i mødet, draget omsorg for, at der sikres en debat og en redegørelse om denne sag. Forespørgslen giver selvfølgelig den begrænsning i ti mødedage for at udskyde en sådan redegørelse, som kunne være nødvendig. Jeg har hørt noget om, at regeringen kunne tænke sig at give denne redegørelse på anden måde. Det skal ikke møde modstand fra vor side, men i så fald må jeg bede regeringen om også fra talerstolen at forpligte sig til en sådan redegørelse og redegørelsesdebat.

Men alligevel vil jeg gøre et par bemærkninger om EMS også ved denne lejlighed. Man taler om EMS, som om det alene og først og fremmest var en ren valutaordning, men indholdet i de dokumenter, som allerede er ved at komme frem, viser, at det også rummer en nok så fast procedure til at sikre det, som ellers kaldes den økonomiske disciplin, efter først og fremmest de vesttyske bankers og andre marktenders smag og ønsker.

Der findes således i de vedtagne dokumenter bestemmelser om, at når en valuta overskrider sin divergenstærskel, som det hedder, medfører dette en formodning om, at vedkommende myndighed vil rette op på denne situation ved at træffe passende foranstaltninger, og disse passende foranstaltninger rummer egentlig alt muligt inden for den økonomiske politik. Hvis man ikke træffer disse foranstaltninger, skal man meddele det til myndighederne i de øvrige lande, især på samrådsmøderne mellem centralbankerne, og det er det, der giver baggrund for, som hr. Jørgen Jensen påpegede i går, at der her faktisk er tale om en europæisk centralbank, der sætter sig på alle disse ting.

Vi ved godt, hvad den ønskede politik går ud på, for det er jo det, som hele det europæiske højre bestandig presser på med: en politik, der går ud på at skære lønarbejderne ned og sætte den kapitalistiske profit op som nøglen til at få erhvervslivet i gang. Også her i landet mærker vi allerede, at man fra højre presser på på den måde; det tror jeg også man vil kende fra regeringsmøderne, i hvert fald hvis man skal dømme efter skatte- og